

[Statsministeren]

forventning, at udvalget vil fremlægge grundige beskrivelser og analyser, som kan danne grundlag for de efterfølgende politiske overvejelser. Jeg tror, vi kan forvente, at eksperterne kommer med et oplæg, som kan være et godt grundlag for den politiske beslutningsproces, som – og det vil jeg understrege – er vort ansvar her på Christiansborg.

Vi har ikke nogen forventning om, og det bør vi heller ikke have, at fase 2-udvalget kan komme til os med færdigstrikkede løsninger, som politikerne bare har bagefter at blåstemple. Det ville heller ikke være rigtigt. Det synes jeg også vi skal gøre klart for deltagerne i firepartsdrøftelserne, inden de afslutter arbejdet forhåbentlig i løbet af de kommende dage.

Målet må være, at vi efter afslutningen af firepartsarbejdet når resultater, der kan støttes af et meget bredt flertal i Folketinget.

Regeringen er indstillet på at nå resultater i denne sag, som er noget af det vigtigste på dagsordenen, men vi kan selvfølgelig ikke bare bevilge nye udgifter, uden at der er fuld finansiering, og selvfølgelig er finansieringen noget af det vigtigste for os at have styr på.

Hvis alt dette lykkes – og det skal lykkes – håber jeg, at vi i løbet af kort tid reelt kan afskaffe ungdomsarbejdsløsheden og tage de første afgørende skridt hen imod et langt mere smidigt og tilpassningsdueligt arbejdsmarked.

Jeg har nævnt dette problem, fordi jeg tror, det er det vigtigste af alle.

Dernæst vil jeg vende mig til den skildring, som i dag er givet fra flere sider, af den økonomiske situation. Jeg synes, at flere af ordførerne har været for negative. Jeg ser det ikke som min opgave at tegne et skønmaleri som modsætning til sortmaleriet, men jeg tror, det er klogt, at vi når frem til en balanceret skildring af, hvor vort samfund befinder sig økonomisk, og jeg adværer mod, at man føler, man skal kritisere regeringen, fordi man er i opposition; fald ikke for fristelsen – lad være med at fremkalde en art psykologisk pessimisme.

Det har vi ikke brug for, og det er heller ikke berettiget.

Må jeg nævne en række af de rigtig gode resultater, vi dog har nået i de senere år:

Inflationen i det danske samfund er nu reduceret til – ja, næsten ingenting. De sidste 12 måneder har vist os prisstigninger på 2,5 pct. I begyndelsen af 1980'erne havde vi prisstigninger

på 8, 9, 10, 11 pct. Vores rente, som betyder så meget for vort produktive erhvervsliv og investeringerne, er på et helt andet lavt niveau end i gamle dage. Og én ting synes jeg er fascinerende: Rentespændet mellem Vesttyskland og Danmark er nu indskrænket meget betragteligt.

Dernæst vil jeg nævne noget nu, hvor jeg før talte om den for høje arbejdsløshed, som alligevel er positivt: Beskæftigelsen er øget igennem 1980'erne med 170.000 personer og jo især i den private sektor.

Og må jeg nu nævne noget, som jeg ved at mange ikke vil bryde sig om at få ned gennem ørerne, og jeg er egentlig også selv lidt overrasket over denne kendsgerning. Jeg er heller ikke tilfreds med vores arbejdsløshedssituation, men det er dog en kendsgerning, at Danmark er det land i EF, som gennem 1980'erne har evnet at skabe flest nye arbejdspladser i industrien. De andre har ikke været så dygtige til det. Det er ikke godt nok, men det er da godt.

Og ser vi på vort betalingsbalanceunderskud – og hvor har vi talt meget om det i årenes løb i denne sal; det har vi nemlig, fordi vi har haft dette betalingsbalanceunderskud i snart 30 år – så er det dog blevet reduceret betragteligt. Når vi i år formentlig oplever et betalingsbalanceunderskud på 5 mia. kr., som igen er en halvering i forhold til i fjor, så er det det laveste tal i 18 år, og måler vi det som procent af vores BNP, var betalingsbalanceunderskuddet i 1982 4,1 pct. af BNP, men vi kan glæde os over, at det i året 1990 formentlig er reduceret til omkring 0,8 pct. Det er det bedste procenttal i 27 år. Det er ikke godt nok, men det er da godt.

Den helt store indsats har vore arbejdspladserpræsteret i eksporten. Ser vi på vare- og tjenestebalancen – det, vi kalder samhandel med udlandet – har vi fra 1983 til 1989 præsteret et sensationelt overskud på 84 mia. kr., som bare alligevel ikke er nok på grund af de store renteudgifter. Det er det eneste kæmpeproblem, vi har i forhold til udlandsbetalingerne. I 1990, i år, bliver overskuddet formentlig på knap 40 mia. kr., og jeg burde rødme, når jeg siger, at det faktisk er det bedste handelsoverskud, som findes i hele OECD-verdenen. Jeg lader være med at rødme, for vi skal passe på. Det er et godt resultat, men det er desværre ikke godt nok. Vi skal fortsætte ad den vej, og det stiller store krav til os.